

1921 ๙๘๕

เล่นรัก สยบใจ

(ชื่อเดิม นางเอกในดวงใจ)

เธอยังไม่พร้อมเปิดใจ
เขาจึงต้องทำทุกอย่าง
เพื่อฝังกำแพงหัวใจของเธอ

ปิยะฉัตร

เธอลุกขึ้นเต็มอ้อมโตะมาได้ 2-3 ก้าว เขาจึงเห็นว่าเธอเดินด้วยเท้าเปล่าลงบนพื้นกระเบื้องสีอิฐ แต่เธอดูจะไม่แคร์กับสายตาของเขา และไม่ได้ละล้าละลักขอโทษขอโพยตามปกติที่ผู้หญิงมักจะทำกันเมื่อถูกจับได้ว่ากำลังปล่อยตัวตามสบาย

เธอกลับแสดงสีหน้าแนะนำเต็มที่ “แย่น้อยนะคะถ้าคุณไม่ชอบการเดินด้วยเท้าเปล่าของฉัน”

ปล่อยให้เธอไม่รู้จะดีกว่าว่าเขาชอบเท้าเปล่าของเธอมากเพียงไร ชอบตั้งแต่เรือนผมสีเข้มมันวาวจนถึงนิ้วเท้าทั้งสิบเลยทีเดียว เธอสวมกางเกงยีนส์สีขาวยาวที่ปิดเบรียะกับเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวหลวมใหญ่ มันดูเชื่อกันว่าเสื้อยืดที่แนบเนื้อซะอีก เธอมันวาวแขนเสื้อหลวมโค้งจนเกือบถึงข้อศอก และชายเสื้อยาวปิดอยู่แถวต้นขา เขาสงสัยว่ามันจะเป็นเสื้อของอดีตสามีเธอหรือเปล่า

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เธอก็น่ารักมาก

เล่มที่รักสยบใจ

โดย ปิยะจักร

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย วาวู๊คส์

จัดทำและจัดจำหน่ายโดย วาวู๊คส์

117/30 หมู่ 5 ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร.02-800-2568 แฟกซ์ 02-800-2569 (24 ชั่วโมง)

มือถือ.061-6359261 ID LINE : JBPUB999

Email : wowowbooks@gmail.com

ศรีออยบาย

เล่มที่รักสยบใจ

ปิยะฉัตร

สนใจสั่งซื้อโดยตรงได้ที่สำนักพิมพ์
เว็บไซต์

www.joyandwowbook.com

โทร. 02-8002568, 02-8002611 (9.00-17.30 น. จ-ศ)

มือถือ. 061-6359261 ID LINE : JB PUB999

หรือสั่งซื้อและดูรายการพิเศษได้ที่เว็บพันธมิตร

www.niyaybook.com

“ผมอนุญาตตัวเองให้เข้ามา”

เขาไม่รู้ว่าเธอสวมแว่นตาจนกระทั่งเธอผงกศีรษะขึ้นอย่างรวดเร็ว
เมื่อได้ยินเสียงเขา เธอกระซอกแว่นตาที่ลงบนกอดตั้จนบับบนโต๊ะแบบ
ควีนแอนตรงหน้า ปากกาหมึกแดงที่อยู่ในมือหล่นตามลงไปด้วย เธอยกมือ
ขึ้นกุมทรวงอกข้างซ้ายราวกับจะช่วยสงบหัวใจที่กำลังเต้นโครมครามอยู่
นั้น

“คุณทำให้ฉันตกใจนะคะ คุณนอร์ธ”

“เสียใจด้วย อันที่จริงผมไม่มีอันตรายอะไรเลย”

เมื่อเทียบกับห้องแบบโบราณที่สว่างไสวนี้ และคิดว่าตัวเองเปรียบ
เสมือนตัวอะไรบางอย่างที่กำลังดูคนมของนางฟ้าในนรกนั้นทีเดียว เขา
วางกระเป๋าผ้าใบลงบนพื้นข้างเก้าอี้พร้อมกับถอดแว่นกันแดดออก พลัง
ลอบยิ้มกับท่าทางวางบิงของเธอ

“ผมเคาะประตูหน้าบ้านแล้วนะ แต่ไม่มีใครมารับ”

“คุณน่าจะลองกดออกประตูคุณะคะ”

เธอจุนตืดอด... ความจุนของเธอคงจะหนักถึง 100 ปอนด์มั้ง แถม
ยังมีหนามรอบตัวอีกด้วย เขาคิดอย่างช้าๆ บรรยากาศในอีกหลายสัปดาห์

ข้างหน้าจะเหมือนกับตอนนี้หรือเปล่าหนอ แต่เขาจะต้องพยายามทำให้มันดีขึ้นแน่ๆ

เขายืนพักขาด้วยท่าทางที่ทำให้สาว ๆ ต้องเข่าอ่อน คอแข็ง และใจเต้นโครมคราม...ท่าทางที่สามารถทำลายภาพโปสเตอร์ยอดเยี่ยมของฟาร่าห์ พอร์เท็ทจนย่อยยับได้

“ผมควรจะออกไปแล้วเข้ามาใหม่มั้ย” เรียวปากเครียดของเขาโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเชิงแนะนำที่ดูซ้ำๆ กับท่าทางอวดดีนั่นเลย “ครั้งนี้ผมกะเวลาพลาดไปนิด”

เธอไม่ยิ้มตอบ “จะลำบากลำบากไปทำไมละคะ คุณก็เข้ามาแล้วนี่”

“ใช่แล้ว”

เธอลุกขึ้นเต็มอ้อมโต๊ะมาได้ 2-3 ก้าว เขาก็เห็นว่าเธอเดินด้วยเท้าเปล่าลงบนพื้นกระเบื้องสีอิฐ แต่เธอดูจะไม่แคร์กับสายตาของเขา และไม่ได้ละล้าละลักขอโทษขอโพยตามปกติที่ผู้หญิงมักจะทำกันเมื่อถูกจับได้ว่ากำลังปล่อยตัวตามสบาย

เธอกลับแสดงสีหน้าแนะนำเต็มที่

“แย่น้อยนะคะถ้าคุณไม่ชอบการเดินทางด้วยเท้าเปล่าของฉัน”

ปล่อยให้เธอไม่รู้จะดีกว่าว่าเธอชอบเท้าเปล่าของเธอมากเพียงใด ชอบตั้งแต่เรือนผมสีเข้มมันวาวจนถึงนิ้วเท้าทั้งสิบเลยทีเดียว เธอสวมกางเกงยีนส์สีขาวยาวที่พืดเบรียะกับเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวหลวมใหญ่ มันดูเชื่อกว่าเสื้อยืดที่แนบเนื้อซะอีก เธอมีวงแขนเสื้อหลวมโคร่งจนเกือบถึงข้อศอก และชายเสื้อยาวปิดอยู่แถวต้นขา เขาสงสัยว่ามันจะเป็นเสื้อของอดีตสามีเธอหรือเปล่า

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เธอก็น่ารักมาก

“คุณกำลังยุ่งหรือเปล่า” เขาถาม

“ค่ะ ยุ่ง”

“เขียนเรื่องรี”

“ถูกแล้วค่ะ”

“ขอโทษที่มารบกวน ผมรู้ดีว่ามันยากแค่ไหนที่จะรวบรวมสมาชิกใหม่ได้ถ้าถูกขัดจังหวะเสียแล้ว”

เธอเสยผมที่ปรกหน้าผากไปข้างหลังอย่างหมดความอดทน

“แม่บ้านของฉันไปตลาด เพราะฉะนั้นฉันจะพาคุณไปที่ห้องเอง กระจ่าคุณอยู่ไหนคะ”

“นี่ไง”

เขาพยักหน้าไปที่กระจ่าซึ่งมีรูปร่างน่าเกลียดที่สีตลกจนต่างแกมยังมีพลาสติกปิดแผลติดอย่างขุ่ยๆ ตรงตะเข็บที่ขาดด้วย มันดูเหมือนกับเป็นกระจ่าใบเดียวที่มีอายุผ่านมามากหลายศตวรรษแล้วนั่นแหละ

“ผมทิ้งกระจ่าหูลุยส์วิทตองของผมไว้ที่บ้าน” เขาลากเสียงยาวๆ “ผมเอาชิ้นมอเตอร์ไซค์มาได้แค่นี้เอง”

“มอเตอร์ไซค์หรือคะ”

“อ้อฮี้”

เธอมองเขากับกระจ่าใบนั้นด้วยสายตาขะแยง เขาอยากจะหัวเราะแต่ไม่กล้า จึงหันความสนใจไปยังกำแพงกระจกที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์ชายหาดไกลออกไปข้างล่าง และมหาสมุทรแอตแลนติกที่อยู่ไกลออกไป

“คุณมาจากแอล.เอ. ด้วยมอเตอร์ไซค์หรือคะ” เธอถาม “คุณไม่ได้

บินมาหรือ”

“ก็แล้วแต่ว่าคุณจะให้คำจำกัดความคำว่า “บิน” ยังไง ตำรวจทางหลวงแคลิฟอร์เนียอาจจะเรียกมอเตอร์ไซด์ผมว่าบินมาก็ได้” เขายิ้มว่า พลางซุกมือเข้าไปในกระเป๋าหลังที่ขาดกระรุ่งกระวังของกางเกงยีนส์โดยหงายฝ่ามือออก มันคงจะผ่านวันผ่านปีมานานเต็มที่ “วิวแจ๋วจริงๆ”

“ขอบคุณค่ะ วิวทิวทัศน์ก็เป็นเหตุผลอันหนึ่งที่ชาร์ลส์กับฉันซื้อบ้านหลังนี้อาไว้”

เขาหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับเธอบนสันรองเท้าบูทที่ไม่มีควบอยยที่เคารถตัวเองคนไหนจะยอมทนขายชีหน้าใส่มัน...ไม่มีแม้แต่คนที่กำลังตกอยู่ในภาวะเลวร้ายที่สุด

“ชาร์ลส์หรือ คุณไม่ได้เรียกเขาว่าเดมอนหรือ”

“ไม่ค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“เขาเป็นสามีของฉัน ไม่ใช่เทวรูปบูชาค่ะ”

เขามองเธอเหม็งด้วยดวงตาสีน้ำตาลภายใต้คิ้วเรียวดำที่กำลังเลิควิวขึ้นสูง คนส่วนมากจะคิดว่าสายตาสีน้ำตาลของไรลัน นอร์ธนั้นเกิดจากการจัดมุมกล้องและระบบแสงเพื่อช่วยแสดงอารมณ์หลากหลายของดาราเวลานับุคลิกลักษณะของเขาดูเป็นธรรมชาติที่ปราศจากการปรุงแต่งใดๆ...ด้วยคิ้วข้างหนึ่งที่เลิควิวขึ้นสูงกว่าอีกข้างในราวหนึ่งนิ้ว ขนตาสีน้ำตาลดำและจุดสีน้ำตาลกลางม่านตาที่มองเธอเหม็ง

ไรลันไม่ได้เจตนาจะจ้องเธอให้อึดอัด เขาเพียงแต่ต้องการจะค้นหาความหมายที่แอบแฝงอยู่หลังคำพูดของคุณนายรัมม์คนนั้นเท่านั้น ซึ่งบางที่มันอาจจะไม่มีก็ได้ แต่ท่าทางที่เธอแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ทำให้เขา

ต้องตัดสินใจว่านางสงฆ์นั้นตรงเข้าพอดี

“ถ้าคุณจะยกกระเป๋าไปตามมา” เธอพูดเสียงแผ่ว “ฉันจะพาไปที่ห้องของคุณค่ะ”

“ผมชอบห้องนี้จัง” เขายังไม่พร้อมที่จะไป คงอยากจะมีคนดูเธออีกสักหน่อย

“ฉันกำลังทำงานในห้องนี้อยู่คะ คุณนอร์ธ และคุณก็เป็นสิ่งที่กังวลใจด้วย”

“โอ...จริงรึ”

เขารู้ทันทีว่าคุณนายรั่มไม่ชอบให้คนแห่ เพราะเธอหม้มปากแน่นอย่างไม่พอใจ เขาอยากจริงๆ ว่าจะต้องทำถึงขนาดไหนเธอจึงจะหมดความอดทน แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาทดสอบกันเพราะเขาเพิ่งจะมาถึงเอง

“คุณ ผมจะปล่อยให้คุณทำงานระหว่างที่ผมออกไปเดินเล่นกินลมชมวิวข้างนอกนั่น ตกลงมัย”

“ดีค่ะ”

“งั้นคุณเลย”

เขายกเท้าขึ้นถอดรองเท้า ถังลงเท้าออกไปบนพื้นที่ละข้าง แล้วก็จับชายเสื้อยืดคอกกลมแขนสั้นสีดำยกขึ้นเหนือศีรษะโดยไม่ได้สนใจเธอกำลังอ้าปากค้างด้วยความประหลาดใจ

แล้วเสื้อเขาก็ลงไปกองรวมกับรองเท้าบนพื้น

“กลับไปทำงานต่อเถอะ แล้วค่อยพบกันทีหลัง” เขาเดินเหยียงไหล่ตามสบายผ่านประตูกระจกที่กรุด้วยไม้เป็นช่องๆ ออกไป เขาเดินอ้อมสระว่ายน้ำตรงไปยังบันไดที่ทอดยาวจากหน้าผาหินชั้นลงไปยังชายหาด

พลางนึกสงสัยว่าเธอมองตามมาหรือเปล่า แต่เขากล้าเอารางวัลออกสการ์ ตัวต่อไปของเขาเป็นเดิมพันได้เลยว่าเธอมองตามแน่

เขาไม่ได้หันกลับไปมองเธอจริงๆ ที่ใจของตัวเองอ้างว้างอยากจะมอง ท่าทางของไรลันดูเหมือนกับไอ้สารเลวที่ทำท่าว่า ชั่วไม่สน ทุกเรื่องที่มีผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวข้องกับ

และไอ้สารเลวที่ทำท่าว่า ชั่วไม่สน จะต้องไม่มีปฏิกริยากับผู้หญิง ไม่ว่าเธอจะสวຍหยาดฟ้ามาดินขนาดไหนก็ตาม

แต่เขาเกือบจะทำลายกฎที่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรนี้เมื่ออาทิตย์ก่อนซะแล้ว ตอนที่คุณนายรัมม์เข้ามาในออฟฟิศของทนายความ เธอ และพบกับเขาเป็นครั้งแรก

การนัดหมายกันครั้งนั้นจัดขึ้นตามคำขอร้องของไรลัน เขารู้ได้ในทันทีที่คุณนายรัมม์เดินก้าวเข้ามาในห้องด้วยกริยาไหลล่ต้ง คางเขตรวกับ ทหาร เธอเห็นว่าการนัดพบกันครั้งนี้เป็นการบีบบังคับ และคงจะมีเพียงดวงตาที่ดูระแวดระวังเท่านั้นที่จะสามารถแสดงความอ่อนแอออกมาให้เห็นได้

ชุดสูทผ้าลินินของเธอเนี้ยบจนทำให้เขาเงินตัวเอง เข้านั้นเขา ตื่นสายเลยไม่ได้โกนหนวด เพราะมัวแต่อ่านสคริปต์บทภาพยนตร์ และจด บทสนทนาไว้ข้างริมกระดาดอยู่จนตึกเมื่อคืนก่อน เขาแต่งตัวด้วยเสื้อผ้า ชุดแรกที่คว่าได้จากตู้เสื้อผ้า นั่นคือกางเกงกับเสื้อเชิ้ตยับยู่ที่ติดกระดุมไว้เพียงบางเม็ด

ขอบคุณพระเจ้าที่เสื้อได้ผ้าใหม่แบบล้าลองที่เขาสวมทับไว้ นั้น ช่วยปิดบังความยับย่นของเสื้อตัวในไว้ได้ ศีรษะเขาปวดตุ้ๆ และตาแดง ก้ำเพราะอดนอน จึงสวมแว่นกันแดดสีดำปิดไว้

เขากับผู้จัดการส่วนตัวมาถึงแต่เข้าด้วยรถเก๋งขนาดใหญ่ที่วิ่งเร็ว จนน่าขนลุก แต่เธอก็ไม่ได้มาสาย ระหว่างที่รอเธอมานั้น ผู้จัดการส่วนตัวของเขากับทนายความของเธอมาเวลาด้วยการสนทนากันด้วยเรื่องที่น่าเบื่อ และเขาเองก็ม่อยหลับไปในเก้าอี้หนังนุ่มตัวใหญ่ จนกระทั่งบุคคลที่สี่ที่ให้ความสนใจกับเรื่องนี้มาถึง

แต่รูปการณ์กลับกลายเป็นว่าเขาคือบุคคลที่ให้ความสนใจซะเอง เคียร์สเห็น รัมม์ พาเอากลิ่นหอมของดอกไม้เข้ามาในออฟฟิศที่ติดแอร์เย็นฉ่ำ พร้อมกับมาดอันเคร่งขรึม มันไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมที่บรรจขวดแก้วคริสตัลอย่างดีของเยอรมันตะวันตกที่วางขายอยู่ในห้องเสื้อชั้นนำแถวโรตีโอ ไดรฟ์เน่ๆ แต่มันเป็นกลิ่นหอมของดอกไม้ที่เตือนไรลันให้นึกถึงความหอมสดชื่นของดอกไม้ในสวนของคุณยายหลังจากฝนตกพริ้วๆ

ไรลันไม่ได้ยินเสียงดังจากหัวเข่าที่เป็นโรคไขข้ออักเสบของผู้จัดการ เขาลุกขึ้นแนะนำตัวเอง ไม่สนใจกับคำพูดต้อนรับเจ็ยแจ้วของทนายความเธอด้วยซ้ำไป สิ่งเดียวที่เขาได้ยินก็คือเสียงผ้าไหมที่เสียดสีอยู่บนต้นขาคุณั้นขณะที่เธอกำลังเดินมาตามพื้นห้องที่ปูไว้ด้วยพรม

“คุณนายเคียร์สเห็น รัมม์ครับ นี่ไรลัน นอร์ธ” เมลทนายความของเธอแนะนำ

เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในหมู่สาธารณชนว่าไรลัน นอร์ธเป็นคนที่มีกิจกรรมยาเสพติดร้ายมาก และสิ่งสุดท้ายที่เขาให้ความเคารพนั่นคือการดื่มน้ำสาบานนั่นเอง นอกจากนั้นแล้วเขาจะปฏิบัติต่อทุกคนอย่างหยาบคายจนไม่สามารถยกโทษให้ได้ แต่เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกับเคียร์สเห็น รัมม์ เขากลับปรับเปลี่ยนและจับมือเธอเพียงเพื่อจะได้มีโอกาสตะตองตัวเธอเท่านั้นแหละ

มือของเธอช่างบอบบางเหมือนกับที่เห็นด้วยสายตาจริงๆ ด้วย เธออยากจะมีมือคู่นั้นไว้ในอุ้งมือของเธอเพื่อให้ความอบอุ่น และให้เธอมั่นใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อย ไรอันไม่รู้จะทำไมตัวเองจึงคิดว่ารมมีต้องการความมั่นใจจากเขา

“คุณนายรมมี”

“คุณนอร์ธ”

เสียงเธอเล็กๆ นุ่มนวล และเข็ซ้เหมือนกับส่วนอื่นๆ ของเธอนั้นแหละ และราวกับเสียงของเธอนั้นมีตัวตน มันสัมผัสปากเขาซึ่งทำให้เกิดความอยากลองลิ้มชิมมัน และกระตุ้นอารมณ์ของเขานำให้เธออยากเมคเลิฟด้วย ไรอันรู้สึกว่าการของเขามันแข็งตัวก่อนที่จะทันนั่งลงชะงักด้วยซ้ำ

เคียร์สเห็นนั่งลงบนเก้าอี้พนักตรงที่เมลเลื่อนให้ เธอยกขาขึ้นไขว่ห้าง ไรอันจึงเห็นสลิปเนื้อไหมสีครีมที่ติดชายลูกไม้สีโกโก้โผล่แลบออกมา เขานึกดีใจที่สวมแว่นกันแดดอยู่ เพราะเขาจะได้มองตำแหน่งหวงห้ามตรงที่เขาข้างหนึ่งทับอยู่บนเข่าอีกข้างได้ตามสบายโดยไม่มีใครรู้ น้องและข้อเท้าของเธอดูเรียวยาวสมส่วนมากจริงๆ

ตัวเสื้อช่วงบนของชุดสูทเธอนั้น...พันไว้รอบๆ ไช้มัยนี้ มันเป็นแพชั่นนั้รึ อย่างไรก็ดีมันพับทบรอบอกเธอไว้เท่านั้น และเมื่อเธอนั่งมตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย มันก็จะแยกออกพอที่จะให้เขาเห็นเสื้อชั้นในที่เข้าชุดกับสลิปเห็นเนนออก และนวลเนื้อยวนใจสีเทา แต่ไม่ใช่สีไหม้เกรียมเหมือนกับของพวกสาวๆ ทัวไปที่ขึ้นชมบูชาการอาบแดดในแคลิฟอร์เนียได้ เธอสวมสร้อยคอมุกยาวพอดีถึงร่องอก และยามที่มันกลิ้งไปมาบนนวลเนื้อสีเทานั้น ถึงกับทำให้เขาตะลึงงันไปเลย

เคียร์สเห็นดูอ่อนแอเหมือนกับไอศกรีมโคนในอ่างน้ำร้อน แต่เธอ

ไม่ได้อ่อนแอ

“ทำไมฉันจะต้องมาที่นี่คะ” เธอถามเข้าตรงจุดทันทีหลังจากที่เลิกเปลี่ยนคำทักทายซ้ำๆ ซากๆ กันตามธรรมเนียมแล้ว

“ผมเป็นคนขอพบคุณเอง” ไรลันตอบ

ดูเธอแปลกๆ ที่จะมองหน้าเขาอย่างลังเล เพราะไรลันเคยชินกับการถูกพวกสาวๆ จ้องด้วยท่าทางตะลึงงันจนพูดไม่ออกอยู่เสมอๆ

“ฉันทราบแล้วคะ มีธุระอะไรหรือคะ คุณนอร์ธ”

“ผมต้องการจะไปอยู่กับคุณ”

เคียร์สเห็นมองเขาอย่างงงงวยอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะหันไปถามทนายความของตัวเองว่า

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะ เมล”

“อย่างที่คุณนอร์ธพูดเบ๊เลยแหละครับ เขา...เออ...เขาต้องการจะย้ายเข้าไปอยู่กับคุณที่บ้านสักพัก”

ผู้จัดการของไรลันรีบพูดแทรกว่า

“ไรลันรู้สึกว่ามันสำคัญสำหรับเขาที่จะครอบครองห้องที่เดมอน รัมม์เคยอยู่ เพื่อจะได้รู้วิธีการใช้ชีวิตส่วนตัวในแต่ละวันของคุณรัมม์ครับ”

ไรลันอยากจะถอดแว่นดำออกเมื่อเห็นเธอมองทุกคนยกเว้นเขาราวกับว่าการมองเขานั้นทำให้เธออึดอัดเหลือเกิน

“สำคัญสำหรับอะไรไม่ทราบ” เคียร์สเห็นถามหลังจากเงยไปครู่หนึ่ง

“สำหรับบุคลิกของผมในการเป็นอดีตสามีคุณ” ไรลันตอบ

“คำขอนี้อาจจะดูนอกรีตนอกรอยไปหน่อย” ผู้จัดการของเขาเริ่ม

อธิบาย “แต่มันเป็นแบบนี้แน่ครับ ถ้าคุณเข้าใจวิธีการทำงานของไรลัน”

“ใช่แล้ว” ไรลันขัดขึ้น “และไม่มีใครสามารถอธิบายเรื่องนั้นกับคุณ นายรัมมีได้ดีไปกว่าผมแน่ ปล่อยให้เราอยู่ตามลำพังกันสักนาทีดีกว่า”

ไรลันไม่เคยขอร้องใครดี ๆ เลย ผู้จัดการของเขาจึงทำไปตามคำสั่งหัวนๆ นั้น แม้ทนายความของเคียร์สเห็นดูเหมือนจะไม่มีท่าทางเกรงกลัว แต่ก็ยอมออกไปหลังจากที่เธอพยักหน้าให้ พอชายทั้งสองลับตัวไป เธอยกขาที่ไขว่ห้างลง และนั่งตัวตรงบึ้งบึ้งแทนทันที

“ผมต้องการจะไปอยู่บ้านคุณสักพัก” ไรลันทวนคำ

ไรลันมีอำนาจในฮอลลีวูดมาก เขาเพียงแค่บอกว่าอยากได้อะไรเท่านั้น คนจำนวนเป็นโหลๆ ก็รีบจัดหามาประเคนให้ แต่เคียร์สเห็น รัมมี ดูเหมือนจะไม่ประทับใจกับน้ำเสียงวางโตของเขาเลย

“ฉันเสียใจค่ะ คุณนอร์ธ มันเป็นไปได้”

“ทำไม”

“ฉันกำลังรีบเขียนต้นฉบับให้เสร็จภายในกำหนด เรื่องของฉันกับ บทภาพยนตร์ดัดแปลงจะต้องให้เสร็จพร้อมกัน”

“ผมทราบ”

“ทางสำนักพิมพ์ยึดเวลากำหนดเส้นตายให้ฉัน 2 ครั้งแล้ว ฉันขอ ยึดเวลาครั้งที่ 3 ไม่ได้หรอกค่ะ”

“มันไม่เห็นเกี่ยวกับการที่ผมจะเข้าไปอยู่ในบ้านคุณเลยนี่”

ไรลันนั่งเท้าแขนตามสบายบนเก้าอี้หนังนุ่มที่เขาั่งอยู่ พลางยกเท้าข้างหนึ่งพาดบนเก้าอี้ข้าง และเอนหลังด้วยท่าทางที่เป็นเอกลักษณ์ เฉพาะตัวจริงๆ จนเขาน่าจะไปจดลิขสิทธิ์เอาไว้ ไรลันไม่มีท่าทางเป็นกังวล เลยสักนิดว่าแผนการนี้จะล้มเหลวหรือไม่ ในทางตรงกันข้าม ยิ่งเธอมี

ท่าทางทำทนายเท่าใด เขาก็ยิ่งมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะทำตามนั้นให้ได้ ทำไม่ว่าสาวคนนี้จะต้องคัดค้านความคิดที่ไม่มีพิษสงเช่นนี้ด้วยนะ เธอหลบซ่อนอะไรบางอย่างไว้หรือ

“ตอนนี้ฉันยังยกบ้านให้คุณไม่ได้หรอกค่ะ” เคียร์สเห็นพูด “คือว่า... ฉันยังไม่ได้เก็บงาน ต้นฉบับ และ...”

“ผมไม่ได้ขอให้คุณย้ายนี่”

“แต่คุณคงไม่ได้คิดว่าจะเสนอให้เราอยู่ด้วยกันหรอกนะ”

ไรลันยิ้มที่มุมปาก “แน่นอน เราจะอยู่ด้วยกันแบบที่คุณเคยอยู่กับ รัมมันั้นแหละ”

เขาลดเท้าลงแล้วเหยียดขาไปข้างหน้า ยกมือประสานนิ้วกันบนหน้าท้อง ทำท่าเหมือนไม่ทุกข์ร้อน ไม่มีใครนอกจากตัวเขาเองที่รู้ว่าจิตใจของเขากำลังเต้นถี่เร็ว นานมาแล้วที่ไม่มีอะไรจะน่าตื่นเต้นและแปลกประหลาดต่อเขาเท่ากับเคียร์สเห็น รัมมันั้น

โอ คุณพระช่วย! ไรลันช่างเบื่อหน่ายกับไอ้พวกที่ชอบเลียแข้งเลียขาเอาซะจริงๆ

“อย่าทำท่าตกใจถึงขนาดนั้นสิ คุณนายรัมมันั้น เราไม่จำเป็นต้องนอนร่วมเตียงสักหน่อย” ไรลันปล่อยให้เธอนับถึง 3 ก่อนจะเสริมต่อว่า “แต่ก็ไม่แน่นะ ชีวิตเช็ทซ์ของคุณกับเขาอาจจะมีอิทธิพลต่อผมก็ได้”

เคียร์สเห็นมุดลุกขึ้นยืนและหันหลังให้ไรลันทันทีที่พูดถึงเรื่องนี้ เธอลากนิ้วสะเปะสะปะไปตามหินอ่อนที่ปูบนโต๊ะไม้แข็งสีดำมันวาวของเฉล แล้วจึงกดไฟแช็กแต่มันไม่ติด จากนั้นก็ขยับที่เขียนหรือออก เคียร์สเห็นยืนเอาบันทึยพียงกับขอบโต๊ะขณะหันมาเผชิญหน้ากับเขา

ไรลันล่ะจะอยากจะบีบขยับันท้ายนั้นเหลือเกิน...

“ฉันคิดว่านี่เป็นเพียงแค่เทคนิคเรียกร้องความสนใจจากประชาชนที่คุณกับผู้จัดการของคุณผันกันขึ้นมาเองมากกว่านะ คุณนอร์ธ แต่ฉันไม่ชอบและปฏิเสธที่จะทำตามค่ะ”

“ผมเคยใช้เทคนิคเรียกร้องความสนใจจากประชาชนรึ”

เธอขำเลี้งมองพื้น “ไม่เคยค่ะ”

“แล้วไงล่ะ”

“บางทีการที่คุณคอยหลีกเลียงพวกเขาอาจจะเป็นเทคนิคในตัวของมันเองก็ได้”

ไรลันชอบศึกษาธรรมชาติของมนุษย์อยู่เสมอ แม้ในขณะที่ยังเป็นเด็ก เขาก็มักจะเลียนแบบปฏิกิริยาตอบโต้ของผู้คนที่มีต่อสิ่งกระตุ้นบางอย่าง และจะทำการวิเคราะห์ถึงแรงกระตุ้นที่มีอยู่เบื้องหลังปฏิกิริยาเหล่านั้นด้วย แต่สำหรับการคัดค้านของเคียร์สเทินนั้น มันดูขัดกันมาก

นัยน์ตาสีฟ้าของเธอไม่ได้คล้อยตามคำพูดของตัวเองเลย มันส่อออกมาว่าเธอพูดอย่างหนึ่ง แต่ใจกลับคิดอีกอย่างหนึ่ง เธอไม่ได้ไม่ชอบคำขอของเขา แต่เธอรู้สึกกลัวทำไมล่ะ

เธอกลั้วอะไร...กลัวเขารึ

“คุณไม่ต้องการให้ผมรับบทสามีคุณในหนังใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

คนอื่นอาจจะลังเลที่จะตอบความจริงกับเขาแบบนี้ แต่ไรลันนับถือและชื่นชมความซื่อสัตย์ของเคียร์สเทิน

“ทำไมล่ะ”

“สามีของฉันชอบคบผู้คนที่เปิดเผย เป็นมิตร และใจดีเสมอ เขารักแฟนฯ ที่ห้อมล้อมตัวเขา และจะยอมยื่นเงินซื้อบนรูปให้พวกเขาได้เป็น

ชั่วโมงๆ”

ระหว่างที่พูด เคียร์สเห็นก็เดินวนไปวนมาอยู่ในห้องพล่านไปรอบๆ ห้องอย่างไม่มีจุดหมาย แล้วก็หันกลับมามองหน้าเขาอย่างทันทีทันใด

“แต่ในทางตรงกันข้าม คุณกลับรังเกียจแฟนๆ ของคุณ และชอบทำตัวลึกลับ ฉันเองก็ไม่เคยได้ยินใครพูดถึงคุณว่าคุณเป็นคนใจดีชอบคบคนหรือว่าเป็นมิตรเลย ที่จริงแล้วเขาพูดกันในทางที่ค่อนข้างจะตรงกันข้ามซะด้วยซ้ำ คุณเป็นคนเจ้าอารมณ์และชอบทำตัวเป็นศัตรูกับชาวบ้าน คุณไม่... ไม่ยิ้มแย้มพอที่จะแสดงเป็นสามีของฉันได้หรอกค่ะ”

“บางที่เขาอาจจะมีเรื่องให้ยิ้มแย้มมากกว่าผมก็ได้”

ไรลันมองเธออย่างละเอียดลออทั่วตัว เจตนาส่วนหนึ่งเพื่อต้องการจะก่อกวนจิตใจเธอ และเจตนาอีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาชอบรูปร่างหน้าตาของเธอ

“บางที่ตัวคุณอาจจะเป็นเหตุผลที่ทำให้เดมอน รั้มมียิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลาก็ได้ และนั่นคือสิ่งที่ผมต้องการจะหาคำตอบ”

นัยน์ตาเคียร์สเห็นคุกรุ่นด้วยโทสะกับคำพูดเป็นนัยๆ ที่ฟังเชิงที่ที่สุดของเขา แต่ไรลันก็ไม่ตำหนิที่เธอโกรธเลย เขารู้ว่าเธอรู้สึกเช่นไรกับการที่ถูกปฏิบัติราวกับว่าตัวเองเป็นตุ๊กตาไชลานที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความเพลิดเพลินของผู้ที่ไชลานมัน

เคียร์สเห็นถามด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นเหมือนน้ำแข็งว่า

“มันไม่สายไปหน่อยหรือคะสำหรับคุณที่จะมานั่งกังวลถึงบุคคลิกนะ ฉันคิดว่าหนังก็สร้างจะเสร็จอยู่แล้วนี่คะ”

“จะเสร็จแล้ว คุณเคยดูบ้างมั๊ย”

“ไม่ได้คะ”

“ผู้กำกับเคยเชิญคุณไปดูแล้วนี่”

“ฉันไม่เคยอยากดู และตอนนี้ก็ยังไม่อยากดูด้วย”

“ทำไมล่ะ” ไรลันถามอย่างประหลาดใจ

“ฉันแต่งงานกับนักขับเครื่องบินพาณิชย์ ทุกๆ เช้าที่ฉันส่งสามีไปทำงาน เขาไม่ได้ไปทำงานที่ดีๆ และปลอดภัยหรอก การที่ต้องเขียนเหตุการณ์ที่ตัวเองอยากจะทำมัน มันก็เจ็บช้ำมากพออยู่แล้ว ฉันจึงไม่อยากจะเห็นบางส่วนของหนังสือ และบางส่วนของชีวิตเขาเกิดขึ้นใหม่บนแผ่นฟิล์ม”

ยังมีเรื่องราวอีกมากที่ไรลันอยากจะถามเธอ แต่เขาคิดว่าเก็บเอาไว้ถามเธอทีหลังดีกว่า

“เฮลละ เพื่อเป็นข้อมูลของคุณ ผมขอบอกว่าผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับยิ่งกว่าพอใจในบทบาทของผมซะอีก พวกเขาคิดว่าผมสามารถจับรอยยิ้มของรัมมีและภาพพจน์ของเขาในสายตาของประชาชนได้”

“ขอแสดงความยินดีด้วยคะ นั่นเวลาที่ทำไมคุณถึงเริ่มกังวลกับบุคลิกล่ะคะ”

“ภาพพจน์ของเขาในสายตาของประชาชนไงล่ะครับ คุณนายรัมมี” ไรลันลุกขึ้นเดินไปหาเคย์ริสเห็นตรงหน้าต่างที่สามารถมองลงไปเห็นอ่าวซานดิเอโกได้ “ผมจะพยายามดูข่าวการสัมภาษณ์ อ่านข่าวสัมภาษณ์ และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอดีตสามีคุณให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไซ่ครับ ผมรู้สึกเหมือนกับว่าผมตรึงบุคลิกภายนอกของเขาได้นะ”

ไรลันเบี่ยงตัวเล็กน้อยขณะหันมามองเธอ

“และเขาเป็นคนยังงัยบ้างเวลาอยู่นอกสายตาประชาชน ชีวิตส่วนตัวนะ ยกเว้นฉากที่ต้องใช้ผู้แสดงแทนอีก 2-3 ฉาก เวลาที่เราที่เหลือเพียง

แค่จากภายในเท่านั้นที่ต้องถ่ายทำต่อ ผมไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถสวมบทบาทของผู้ชายที่อยู่เบื้องหลังรอยยิ้มที่ผู้คนเล่าขานกันนั้นได้”

“คุณก็รู้นี้คะว่าเขาเป็นคนกล้าหาญ”

“หรือไม่กี่โง่บัดซบ”

ไรลันรู้ว่าตัวเองไปไกลเกินไปทันทีที่เธอหันมาเผชิญหน้ากับเขา

“มันต้องใช้กำลังใจมากทีเดียวนะกับการที่จะบินแบบเขาได้ คุณกล้าดียังไงที่พูดว่า...”

“ฟังนะ ผมคิดว่ารัมมีเป็นคนกล้าหาญมาก แต่มันสมองน้อยไปหน่อยที่ไม่พยายามหาตัวแสดงแทนบ้าง ผมไม่ได้หมายความว่าผมดูถูกความกล้าหาญของเขานะ เข้าใจมั๊ย”

เคียร์สเห็นไม่ตอบ เธอเพียงแค่มองเขาด้วยสายตาเกลียดชังอย่างเปิดเผย

ไรลันยกมือเสยผมด้วยความขุ่นเคืองที่เธอไม่เข้าใจเจตนาของเขา แต่ก็ยังพยายามพูดต่อว่า

“ผมจำเป็นต้องเข้าไปให้ถึงสิ่งที่อยู่ในสมองของเขา”

“ชีวิตเขาเป็นนวนิยายที่เปิดเผยทุกตัวอักษร เพราะฉะนั้นฉันจะส่งสำเนาต้นฉบับไปให้คุณเมื่อเขียนเสร็จแล้วค่ะ”

ไรลันสั่นศีรษะ “ยังไม่ได้พอ ผมจำเป็นจะต้องสัมผัสสิ่งที่เขาเคยสัมผัสอยู่ทุกวัน ต้องฟังเพลงที่เขาชอบ ต้องกินอาหารที่เขาชอบ และครอบครองห้องที่เขาเคยอยู่ด้วย”

“จะบ้าอะไระ ไม่เห็นจำเป็นเลย”

ไรลันเกี่ยวนิ้วโป้งไว้ในหูกางเกงที่ไม่ได้คาดเข็มขัด

“แต่คุณไม่ได้คิดแบบนี้ตอนที่คนที่แสดงเป็นนางเอกต้องการทำ

แบบผม”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงชัยชนะของนักพนันที่วางไพ่ตายลง
ไป ไรลันคอยจนถึงเวลาที่จำเป็นต้องเล่นไพ่ตายใบนี้ และเขาก็รู้ว่า
เคียร์สเห็นเคยให้ความช่วยเหลือตามที่เขาขอร้องกับดารานหญิงที่รับบทเธอ
ในหนังนั้นมาเป็นอย่างดี เธอได้ใช้เวลาหลายวันอยู่กับเคียร์สที่ในบ้านใน
ลา จอลล่า

“มันต่างกันคะ” เคียร์สเห็นพูดปกป้องตัวเอง

“ต่างยังไง”

“มันน่าจะเห็นชัดอยู่แล้วนี่คะ”

“เพศที่ต่างกันนี่”

“ใช่ เป็นอย่างแรกเลยล่ะ”

ทั้งสองกำลังมองหน้าทำสงครามกันอยู่เมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“เชิญคะ”

“ไปให้พ้น”

ทั้งสองตอบพร้อมกันทั้งๆ ที่คำพูดต่างกัน เคียร์สเห็นมองเขาด้วย
สายตาเป็นศัตรูที่ไรลันเห็นว่าน่ารักแทนที่จะน่ากลัวก่อนจะเดินไปเปิด
ประตู

“เอาละ ตัดสินใจยังไงครับ” ผู้จัดการของไรลันถามอย่างใจจดใจ
จ่อ

“ฉันอยากจะพูดกับแมลตามลำพังคะ” เธอพูดเสียงเย็น

ไรลันโค้งตัวค้ำหน้าเธออย่างเฝ้าหยันก่อนจะออกไปจากห้องพร้อมกับ
ผู้จัดการของเขา ทั้งสองคอยอยู่ที่ออฟฟิศส่วนนอกกับประชาสัมพันธ์
สาวสวยเหมือนตุ๊กตาบาร์บีที่มีเป็นโหลในฮอลลีวู้ด เธอบิดร่างย้วยวนใน